

og K, er, at det så ikke skal være muligt med en beløbsgrænse på 25.000 kr.? Fordi ellers kan jeg ikke helt forstå argumentationen, for så kan man også stadig væk stykke tre sammen og få 75.000 kr.

Og når vi har den der løsning, at man ser på den enkelte, så er det, fordi det er den enkelte fond, der udlodder, der skal vide, hvornår skattepligten indtræder, i stedet for at vi skal have store bureaukratiske systemer. Det vil jeg bestemt ikke anbefale vi begynder at opfinde på det her område. Det mener jeg ikke sagen kan bære.

Endelig vil jeg så som det sidste sige, at der ligger vel egentlig også her en principiel diskussion, nemlig den principielle diskussion, vil jeg sige til hr. Jørn Jespersen, om mennesker, der har behov for en sundhedsbehandling. Det er det, der har været nævnt her, at det er en lille bitte del af det, det handler om i forbindelse med de her fonde, men der er mennesker, der får hjælp i forbindelse med psykologbehandling osv. Men hvis mennesker virkelig har et påtrængende behov for den behandling, skal vi så bruge de offentlige midler, vi har til formålet, ved at bevilge nogle enkelte skattefrihed, eller skal vi gøre os umage for at sikre, at der er en retfærdighed for alle til at få en ordentlig behandling i et offentligt sundhedssystem?

Jeg ville i hvert fald være meget, meget bekymret, hvis et forslag af denne her karakter skulle bruges af de borgerlige partier til at tage endnu et skridt i retning af et forsøg på privatisering af sundhedssektoren. Det tror jeg ikke er hensigtsmæssigt.

For Socialdemokratiet – for den nuværende regering – er det fuldstændig afgørende, at vi holder fast i det gode, der er i et dansk velfærdssamfund, at ret til sundhedsbehandling, ikke er noget, der afgøres af tegnebogens størrelse, eller om man kan finde en fond, der med et tilstrækkeligt stort beløb kan sørge for, at man får behandling. Der tror jeg ikke der bør være så store principielle forskelle mellem SF og regeringspartierne.

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Ja, så nåede vi jo ind til sagens kerne. Det er jo altså her, hunden ligger begravet. Det var en ganske forfærdelig tanke for Socialdemokratiet, at der skulle være andre end det offentlige, der kunne have noget med sundhedssektoren at gøre i dette land. Det er derfor, Socialdemokra-

tiet siger nej, kan jeg forstå på skatteministeren i henvendelsen til ordføreren for Socialistisk Folkeparti.

Det er jo en ideologisk begrundelse. Det er jo en helt anden sag.

Men så kan man undre sig over, at Socialdemokratiet for to minutter siden var så frelst, at de hævede – hævede – bidraget fra 5.000 kr. til 10.000 kr. Man må sige, at der er jo nogle modsætninger i det, skatteministeren udtrykker, så det batter noget.

Men et ideologisk svar, et ideologisk nej, det kan jeg godt forstå. Så er vi helt klar over, hvor vandene skilles.

(Kort bemærkning).

Skatteministeren (Ole Stavad):

For det første er det område, som har været det, der har været begrundelsen i debatten her, og det, der har været hovedbegrundelsen i forslagsstillernes forslag, nemlig sundhedsområdet, mig bekendt en lille bitte, bitte, bitte del af det her område.

Baggrunden for det her forslag var sådan set, at vi med indberetning skulle til at beskatte subsistensløse, der fik 200 kr. udbetalt fra Kirkens Korshær. Det var den egentlige baggrund. Historien bag det her forslag havde på det tidspunkt intet at gøre med det, der har været brugt som begrundelse her for forslaget. Bare som den ene bemærkning.

Som den anden bemærkning: Jamen der er masser af private psykologer, så det er sådan set ikke det, der er spørgsmålet, hvis vi tager psykologområdet. Og det er ikke mindst det, som jeg mener har været til diskussion: om det er en offentligt ansat psykolog eller en privat psykolog. Det er spørgsmålet, om det enkelte menneske, der har behovet, skal have mulighed for at få sin behandling uafhængigt af tegnebogens størrelse, eller have muligheden for via en fond at få betalt, eller om vi skal holde fast i det, der er et grundprincip i vores velfærdssamfund: retten til at få en ligelig behandling efter behov og ikke efter tegnebogens størrelse.

Jeg mener, det sidste er det rigtige princip med det udgangspunkt og de værdier, vi bygger på både i regeringen og i Socialdemokratiet.

(Kort bemærkning).

Anna-Marie Hansen (S):

Som en kommentar til hr. Flemming Hansens bemærkninger vil jeg gerne fastholde det her som en skattepolitisk diskussion, selv om der jo